

mindre faar han, og jo yngre han er, desto mere Sandshnlighed har han for med en Kapital, selv om den ikke er stor, at kunne faa et noget rigeligere Udbytte ved f. Eks. at sætte den ind i en Forretning. Derfor synes jeg, man kunde gaa noget længere ned end til 30 Aar. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget, idet jeg henstiller disse Bemærkninger til det eventuelle Udvalgs Overvejelser.

Formanden: Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Randsen: Jeg skal kun gøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) Udtalelse. Det Forslag, som er fremsat i det andet Ting, og som nærmer sig stærkt til det Forslag, der er fremsat af Socialdemokratiet, er, som jeg anførte, i Overensstemmelse med vort Forslag, hvad Hovedprincippet angaar. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem af det andet Ting med Hensyn til den Maade, hvorpaa han ønskede at skaffe Pengene til Veje, men derimod nok med Hensyn til den Mængde Mennesker, der skulde komme ind under Loven, og at det er Staten som saadan, der har Forsikringspligten. Dette anser jeg for at være Hovedprincippet, og i den Henseende er jeg enig med det ærede Medlem, men derimod ikke i den Maade, hvorpaa han vilde skaffe Midlerne til Veje overhovedet. Naar det ærede kongevalgte Medlem nævnte en bestemt Sum, nemlig 13 Mill. Kr., som det, der her vilde blive Tale om, saa er dette ganske problematisk. Der foreligger intet som helst om, at det blot tilnærmelsesvis vil blive en saadan Sum.

S. N. Hansen: Dette Lovforslags Skæbne, som her behandles, anser jeg for afgjort i den Retning, at man vil tage det væsentlig, som det foreligger. Efter den Behandling, der har fundet Sted, er der ikke Opfordring for mig til længe at dvæle ved Sagen, men jeg ønsker dog, inden vi slutte første Behandling, at pege paa Forholdet mellem det Forslag, som nu foreligger for os til Vedtagelse, og det Forslag, som for 5 Aar siden blev vedtaget her i Landstinget. Jeg gør det, dels fordi jeg tror, det har sin Interesse at se det, og dels fordi jeg derved vil komme til at pege paa de Punkter, som efter min Mening ville komme til at arbejde i denne Sag. Det vil maasse ogsaa for Sagens fremtidige Udvikling have

nogen Betydning, at der peges paa disse Forhold.

Det Forslag, som for 5 Aar siden gik fra Landstinget, gik adskilligt videre end det, der foreligger her i Dag, og jeg kan i saa Henseende lige over for de Udtalelser, der fremsattes i Dag af den første Aalder, sige, at de Forbringere, som han nu betegnede som Idealer, og som Forbringere, man maatte lade fare, hvis man vilde have noget praktisk ud af Loven, dog væsentlig vare de Forbringere, som Landstinget for 5 Aar siden satte ind i Forslaget. Hvis det altsaa ikke var praktisk, var Landstinget den Gang mere idealt, end det nu er, men Forslaget havde den Gang den mærkelige Skæbne, at da det kom frem i Folketinget, sluttede man sig ikke blot til Landstinget, men man gik endogsaa videre i Henseende til, hvad Lovforslaget skulde omfatte. Derpaa stod saa Sagen en Tidlang, og saa er det siden gaaet saaledes, at nu har man ikke blot kastet de ideale Forbringere bort, som man den Gang gik med til i Landstinget, men Lovforslaget er nu endogsaa fra Folketinget kommet til os med bethdelige Indskrænkninger, hvad angaar de Forbringere, der tidligere filledes ikke blot af Landstinget, men i endnu højere Grad af Folketinget. Det er en Volte, hvis behændige Udførelse jeg beundrer, og den er virkelig meget bethdelig.

Jeg skal paa dette Trin ikke tage det Spørgsmaal op, som det ærede Medlem for Anders i Gaar udførlig behandlede, Spørgsmaalet om Lovforslagets Omfang. Jeg skal derfor kun gøre den Bemærkning i Anledning af en Ytring, der fremkom fra en anden Side, og som — saaledes som jeg i alt Fald forstod den — gik ud paa, at det var noget usædvanligt, at vi her skulde komme ind paa at tage Vandbrug, Søfart, Skovbrug o. s. v. med. Dertil vil jeg sige, at som Lovgivningen nu har udviklet sig i de Lande, der have ordnet denne Sag, ere disse Virksomheder jo tagne med. De ere tagne med i den Lovgivning, der gælder i Tyskland, og det gælder for Østerrigs og ligeledes for Svejts' Befommende. Kun i Finland, som er det eneste Sted, hvor man har indskrænket sig til at gøre, lige som her, er foreslaaet, har man alene taget de farlige Erhverv i Betragtning, og det ligger ganske naturligt i, at naar man vil ordne Forholdet gennem det private Forsikringsvæsen, er det næsten ikke muligt at tage disse videregaaende Klasket med; thi der vil det, som de Herrer ville kunne forstaa, være ganske urimeligt at paalægge alle de Folk, som ikke i højere Grad have deres Arbejdere indfatte for Ulykkestilfælde, at skulle tegne Forsikring